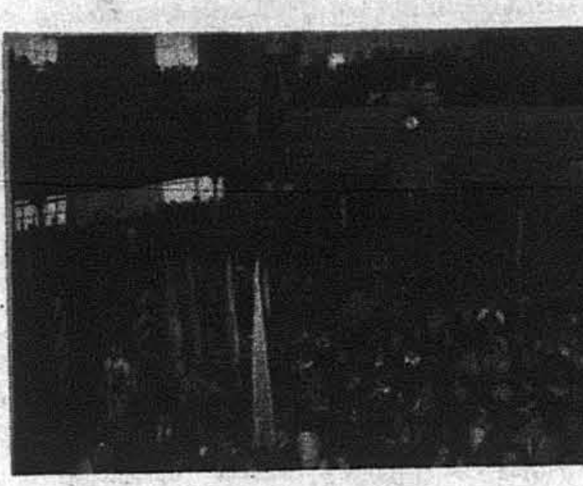
ПАМ'ЯТАИМО МИНУЛЕ - 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 83. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СЕРЕДА, 5-го ТРАВНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. WEDNESDAY, MAY 5, 1976 No. 83. VOL. LXXXIII

Чверть мільйона долярів пожертв на будову церкви св. Юра в Ню Йорку цього року



Вікопомна подія в парафії св. Юра в Ню Йорку. Це сталося 28-го березня цього 1976-го року, як парафіяни, між ними багато молоді Пласту і СУМА в своїх організаційних одностроях, заповнили вщерть церкву св. Юра під час архиєрейської св. Літургії, після якої Владика Йосиф Шмондюк довершив благословення площі під будову нового Божого храму. Понад 60,000 долярів пожертвували парафіяни того одного дня на будову нового храму.

Ню Йорк (Я. П.) — Минулої суботи, 1-го травня при співучасті понад 300 парафіян та представників пів сотні установ під проводом українського „війта" д-ра В. Савчака і 200 шкільної молоді, яка підготовила мистецьку програму цього року вого свята, у великій залі школи св. Юра відбулося традиційне свячене, яке дало підсумки дотеперішньої акції побудови нової церкви цієї найбільшої поза Україною української громади й парафії.

Серед помітного й зрозумілого підйому приявних касир Будівельного комітету мґр Іван Винник та парох о. ігумен д-р Володимир Гавліч, ЧСВВ, інформували про імпонуючі висліди цьогорічної чотиримісячної збірки на нову церкву. У січні зібрано 45.000 дол., в лютім 17,000, в березні, отже в місяці, коли почалася будова, 109,000 і в квітні 60,000 дол. Коли додати до того понад 10,000 зібраних в часі свяченого готівкою, шляхом „ліцитації" писанок (мала за сто й велика за п'ятсот долярів), сума цієї безприкладної жертвенности досягла за першу третину року чверть мільйона долярів. Під знаком цього і раніших успіхів й проходила цьогорічна великодна гостина.

Розпочалася вона великоднім концертом шкільної дітвори нижчої і середньої шкіл св. Юра. Під проводом учительки школи Богданни Волянської та диригента Івана Хомина, святоюрські школярі проспівали ряд пісень, а під проводом Дарії Гензи вивели великодні гагілки. Бездоганне виконання цих мистецьких виступів та дисципліна молоденьких виконавців дали наявне свідоцтво неоціненої вартости цієї майже унікальної нашої школи й її вчительського складу: Сестер й світських вчителів.

Свячене відкрив адв. Роман Гуглевич, голова Будівельного комітету церкви, який проводив програмою вечора при співучасті Корнеля Василика. Крім них промовляли ще протоігумен Отців Василіян в ЗСА о. Патрикій Пащак та парох о. В. Гавліч. Отець Пащак підмітив значення свяченого, як засобу й об'яву єдности парафії з церквою й висловив переконання, що новозбудована церква на віки залишиться в руках українців й її ніколи не зустріне доля німецької церковної громади, в будинку якої приміщується тепер церква св. Юра. Отець парох з радістю стверджував, що нова церква не лише будується, перебровши довгорічні митарства чужих комірників дому й маґістрату, але фундамент її вже майже закінчений. З гумором підмічував велике зацікавлення будовою церкви всієї української громади на долині міста, доказом чого є десятки спостерігачів, які безустанку наглядають

(Закінчення на стор. 4-ій)

ХАЙ ПАМ'ЯТЬ ПРО НЬОГО НАЗАВЖДИ ЗАЛИШИТЬСЯ МІЖ НАМИ!

ЗВЕРНЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ У 50-РІЧЧЯ СМЕРТИ СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Зближається п'ятдесята річниця з часу трагічної смерти Головного Отамана і Голови Директорії Української Народної Республіки Симона Петлюри, що сталося в Парижі 25-го травня 1926 року.

За це півстоліття народилися й виросли два нові покоління українського народу. Україна перейшла Голгофу Другої світової війни. З України вийшла нова масова, в сотні тисяч людей, еміграція, що розкинена по цілому вільному світі — несе правду про Україну і її поневолення. В Україні йде змаг проти насильної русифікації, що загрожує існуванню нашого народу.

А проте, образ Симона Петлюри все стоїть перед нашими очима, як образ однієї з найбільших постатей нашої новітньої історії. Сумну дату 25-го травня 1926 року, ми завжди відчуваємо як дату національної трагедії. І відзначуючи цю дату, ми повинні усвідомити собі, ким був Симон Петлюра для українського народу, усвідомити його ролю в українських змаганнях за державу, усвідомити це — не тільки з пієтизму до нього, але й тому, що це усвідомлення стає нам дороговказом для нашої дальшої боротьби за здійснення національних ідеалів українського народу.

„В українську державність ми віруємо, в її неминучості ми переконані. Для нас вона є до певної міри живою реальністю, бо ідеї ми носимо в серці, бо її духом і її потребами овіяне наше життя", — так писав Симон Петлюра вже на еміграції. І тому ворог заспокоївся щойно тоді, коли руками Шварцбарта підступно позбавив життя Головного Отамана Військ Української Народної Республіки і Голови Українського Уряду.

Симон Петлюра, як людина, як державний діяч в новітній історії українського народу став символом боротьби за свободу, за волю народу, за його незалежність, за Україну вільну від большевицької окупації.

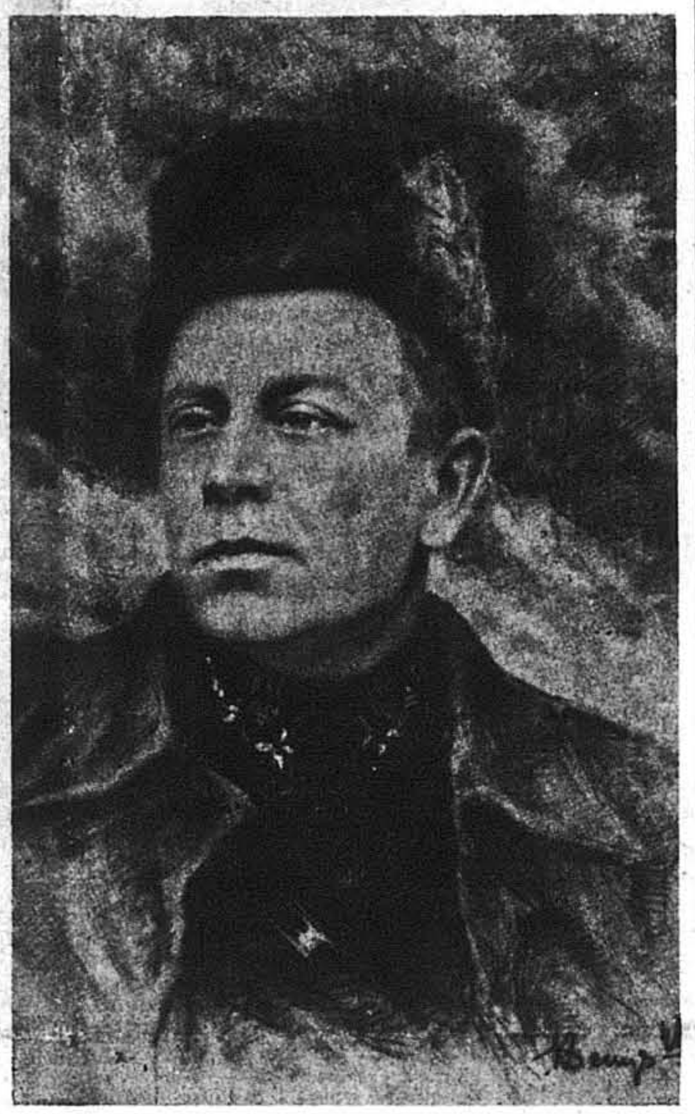
Кличемо всі наші складові частини, Українські Центральні Організації і Товариства та їх відділи, достойно вшанувати в цьому році пам'ять трагічно упавшого Головного Отамана. В ЙОГО ТІНІ ЖИВЕМО! Хай пам'ять про нього завжди залишиться між нами і грядучими поколіннями, в Україні і поза нею сущими.

Хай же для всіх нас, що боремося за Незалежну Україну Заповітом стануть слова Симона Петлюри:

„Кров, пролита для цієї величної мети, не засихає. Тепло її все теплим буде в душі нації, все відігравтиме ролю непокоючого, тривожного ферменту, що нагадує про нескінчене і кличе на продовження розпочатого".

Український Конґресовий Комітет Америки

Ню Йорк, 1976



ГОЛОВНИЙ ОТАМАН ВІЙСЬК УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНЬОЇ РЕСПУБЛІКИ СИМОН ПЕТЛЮРА.

Голова Українського Генерального Військового Комітету, вибраний на 1-му Військовому З'їзді дня 18 травня 1917 р. Член Генерального Військового Секретаріяту з дня 28 червня 1917 р. Секретар Генерального Військового Секретаріяту обраний 12 липня 1917 р. Кошовий Отаман Гайдамацького Коша Слобідської України в 1918 - 1919 рр. Голова Директорії Української Народньої Республіки. Народився 10 травня 1879 р. в м. Полтаві. Убитий дня 25 травня 1926 р. большевицьким агентом Самуїлом Шварцбартом в Парижі й там похований.

Уряд Італії подався до димісії, вибори відбудуться в червні

Рим, Італія. — В Італії знову почалася урядова криза, як у п'ятницю, 30-го квітня ц. р., кабінет прем'єр-міністра Альдо Моро, який складався виключно з християнських демократів, подався до димісії і передав свої повновласті президентові держави Джовані Леоне. Це сталося в наслідок відкликання Соціялістичною партією її піддержки для уряду в парляменті, що зроблено правдоподібно з розмислом, щоб змусити президента розписати крайові вибори. Немаючи іншого виходу, президент Леоне, в порозумінні з діючим прем'єром Альдо Моро, визначили парляментарні вибори в Італії на 20 і 21-го червня ц. р., які можуть принести перемогу комуністам і створити таку ситуацію, що без них жадна політична партія чи навіть коаліція не зможе створити нового уряду. На засіданні нового уряду вирішено відбути цілий ряд регіональних виборів в провінціях, зокрема в Сицилії і більших містах країни, включаючи і Рим, де в адміністрації сидять комуністи, як також в багатьох інших містах на північ від столиці. Ніхто вже сьогодні не вірить, що християнські демократи, які були при владі в Італії на протязі 30 років, здобудуть таку кількість голосів, щоб вони могли самі чи спільно з іншими дрібними політичними партіями творити коаліційний уряд, залишаючи поза урядом комуністів. Існує також можливість, до чого вже від давна змагають комуністи, що в часі виборів соціялісти й комуністи йтимуть одним „народним фронтом" і цей „фронт" опісля творитиме новий уряд.

В Албанії також неспокійно

Вашінгтон. — Американські офіційні речники, які слідкують за подіями в Албанії, яка, як відомо, є майже ізольована бо зв'язана політично і торговельно тільки з Китайською Народною Республікою, стверджують, що в цій країні проходять тепер заворушення і метушня, правдоподібно пов'язані з економічною кризою і зменшенням китайської допомоги, яка досі одинока дещо забезпечувала албанську економіку. Є однак певна кількість аналітикі, які твердять, що неспокої в Албанії мають також політичне тло. Відомо ж, що Енвер Гоксга, 66-річний шеф Компартії тієї країни на протязі останніх двох років переводив кількаразову чистку в партії, викидаючи з неї так званих „дисидентів" і вимагаючи абсолютного послуху та скріплення дисципліни. Виступаючи минулого четверга, 29-го квітня ц. р. з промовою в столиці Албанії, Тірані, Гоксга все ще займався таврування „антидержавних елементів" в партії, закидаючи декому „нелояльність і зрадництво".

В загальному американські спостерігачі виключають можливість, що Гоксага все ще поборює просовєтські елементи в Албанії, бо на їхню думку таких елементів в Албанії вже немає. Панує загальне переконання, що 100 мільйонів, які Китай витрачає на вдержання режиму і піддержку завмираючої албанської економії, сьогодні вже не вистачають. Молодша генерація змагає до вищого життєвого рівня і це може бути одною з поважних причин неспокоїв в тій країні.

Великобританія скріплює торговельні зв'язки з Китаєм

Пекін. — Ройтер інформує, що в понеділок, 3-го травня ц. р., до Католицької Народної Республіки прибув з офіційною візитою новий міністер закордонних справ Великобританії Антоні Кросланд з дружиною і численними дорадниками. Ціллю приїзду британського міністра, як говориться в офіційному повідомленні, є обмірковувати з лідерами Китаю важливіші політичні справи і започаткувати переговори про більш інтенсивну торговельну виміну між Англією і КНР. На летовищі в Пекіні Кросланда і його почот вітали міністер закордонних справ Китаю Чіао Куан-гуа й інші численні функціонарі. Кросленд перебуватиме в Китаї до кінця цього тижня.

Проф. С. Горак називає Солженіцина „новітнім Мойсеєм" – інформує американська газета

Чарлстон, Ілл. — Проф. д-р Степан Горак, професор історії Східнього іллінойського університету, виступаючи в рамках серії спеціяльних доповідей в цьому університеті, проаналізував творчість російського письменника Александра Солженіцина, називаючи його „новітнім Мойсеєм", який, пізнавши зло, старається навернути свій нарід на праведну путь. Як повідомляє університетська газета „Істерн Нюз", доповіді, яку проф. С. Горак виголосив у вівторок, 27-го квітня, прислухалося 75 осіб.

Проф. Горак особливо підкреслював осторогу А. Солженіцина американському народові перед загрозою комунізму, нав'язуючи до його виступу в липні минулого року на форумі Американської Федерації Праці — Конґресу Індустріяльних Організацій. Проф. Горак звернув увагу на вимовний факт, що А. Солженіцин вибрав власне цей форум, щоб розторощити міт про СССР як країну, де панує „рай для робітників".

В дальшому проф. Горак відмітив, що А. Солженіцин у своїх виступах в ЗСА і в Західній Европі вказав на правильний шлях для вільного світу в боротьбі з комуністичним імперіялізмом, тобто на допомогу неросійським народам СССР, які змагають до волі і незалежности. Закликаючи слухачів студіювати творчість Солженіцина, проф. Горак повторно відкликався на осторогу цього нобелівського лавреата перед загрозою комунізму.

Окружний Комітет Відділів УНС в Ню Йорку відбув наради

Ню Йорк (в. л-ць). — Окружний Комітет Відділів УНСоюзу цієї метрополії відбув тут в п'ятницю, 30-го квітня ц. р., свої чергові наради, присвячені майже повністю організаційній ділянці і підсумкам дотеперішньої праці Округи у першому кварталі 1976 року. Наради відкрив і ними проводив голова Округи Микола Хоманчук, який, здається, перший раз змінив практику переведення таких нарад, давши наперед можливість секретарям та іншим урядовцям Відділів висловитись і позвітувати про їхні успіхи і їхню працю на організаційному відтинку. Як пізніше виявилося, такий спосіб ведення нарад був успішним і дав змогу глибше проаналізувати ті проблеми, переважно організаційні, на які звичайно „не ставало часу".

Першими забирали голос такі сеньйори в організаційній ділянці, як д-р Микола Шпитко, д-р Василь Палідвор, д-р Іван Сєрант, Іван Пригода, Евстахія Мілянич, дир. Роман Крупка та інші, які мають чимало організаційної практики. Д-р М. Шпитко, шукаючи за новими методами в організаційній праці, пропонував пожвавити також іншу працю Округи, щоб „знову зблизитись до громади". Влаштовувати поїздки на Союзівку, організувати доповіді, запрошуючи на них кваліфікованих прелеґентів, шукати зв'язків з молоддю, показати громаді, „що ми ще існуємо". При тому він нарікав на слабий зв'язок з Головним Урядом і очевидно, на „Свободу". Інший дискутант д-р В. Палідвор, хоч і не дуже вірить в успішність такого роду імпрез, все таки схилявся до думки, що треба шукати за новими методами в організаційній праці, одною з яких повинно бути „обличчям до громади". Він при тому подав декілька наглядних прикладів, які, як це він заявив, „кличуть о пімсту до неба". „Немає нашої установи там, — заявив д-р Палідвор, — де її конечно потрібно". Д-р І. Сєрант вважає, що немає готових рецепт для успішного орга-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Українці Гемпстеду і околиці матимуть зустріч зі сен. Баклі

Гемпстед, Н. Й. (Ю. С.). — В суботу, 8-го травня 1976 р. в полудне українці Гемпстеду та інших місцевостей на Лонґ Айленді вітимуть знаного приятеля українців сенатора Джеймса Л. Баклі. Зустріч відбудеться в Українському Парафіяльному Центрі св. Володимира при 225 Юніондейл, Н. Й. Заходами місцевих громадян створено спеціяльний комітет, який займається підготовою програми. Зустріч з сенатором Баклі пов'язана з відсвятковуванням 200-ліття незалежности Америки. Окрім українських танців під керівництвом п-і М. Осененко, ансамблю бандуристів ім. Костя Міцевича при 42-му Відділі ООЧСУ та хору під диригентурою проф. С. Марусевича, підготовляється також виставка українського мистецтва. Після офіційної програми гості зможуть взяти участь в дружній виміні думок зі сенатором Баклі.



Сен. Джеймс Л. Баклі

Підготовлена програма, тобто танці, гра на бандурі, спів та слово сенатора Баклі будуть показані на телевізії Сі-Бі-Ес — канал ч. 2.

Комітет для підготови програми запрошує всіх громадян Лонґ Айленду та дальших околиць взяти численну участь.

Вол. Хомяк очолив Відділ УККА в Маямі

Маямі, Фла. (Н.Н.). — Річні Збори Відділу УККА, відбулися тут 26-го квітня 1976 р. в домівці Українського Американського Клюбу. В приявності 25 осіб, делеґатів поодиноких організацій, платників Народного Фонду та гостей голова Відділу В. Хомяк привітав приявних і відкрив Збори, зачитуючи порядок нарад, який прийнято без змін. До президії Зборів увійшли: В. Гелембин — голова та Н. Мудрейко — секретарка. По заслуханні звітів членів управи, голова контрольної комісії Р. Балабан ствердив, що касова книжка є в якнайкращому порядку та запропонував абсолюторію уступаючій Управі. До нової Управи увійшли: Володимир Хомяк — голова, Василь Давидович — заст. голови, Надія Мудрейко — секретарка, Володимир Бацвин — касир, Михайло Курман — імпрезовий референт, Роман Балабан, Роман Венґльовський і Петро Гуменюк — контрольна комісія, Оля Кадучок — англомовна секретарка, о. Шпаченко, о. Ричкун і Йосиф Дрозд — суд.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ФЕСТИВАЛЬ ПІСНІ І ТАНКУ В КЛІВЛЕНДІ

Клівленд, Огайо. — Заходами Громадського Комітету для відзначення 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя Українського Поселення тут в неділю, 23-го травня ц. р. о год. 6:30 вечором в залі Мюзік Гол при Схід 6-ій і Ст. Клер вулицях, відбудеться великий фестиваль пісні і танку, в програмі якого виступатимуть: Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка під диригентурою маестра Г. Китастого, танцювальний ансамбль під керівництвом Іванни Драґіди - Кульчицької і хор „Дніпро" під диригентурою Євгена Садовського. Квитки можна набувати в українських кредитівках, крамницях та при касі в Мюзік Гол.

ВЕЧІР НА ПОШАНУ БОГДАНА КРАВЦЕВА

Ню Йорк. — Українська Вільна Академія Наук у ЗСА і Об'єднання Українських Письменників „Слово" влаштовують тут в суботу, 8-го травня ц. р. о год. 5-ій по полудні в залі Українського Інституту Америки (2 Схід 79-та вулиця). Вечір на пошану Богдана Кравцева, дійсного члена УВАН і члена Президії „Слова". У вечорі з мистецькою програмою братимуть участь: Йосиф Гірняк, Григорій Костюк, Жданна Кравців - Скальська, Лідія Крушельницька, Остап Тарнавський.

ВІДДІЛ УККА В САН ДІЄҐО

УККА (Ню Йорк) — В дні 17-го березня 1976 року відбулися Громадські наради в м. Сан Дієґо, Каліфорнія. Наради відбулися в Залі української католицької Церкви. В часі своєї подорожі в організаційних справах по Західніх Стейтах Америки. Володимир Мазур, заступник президента УККА, відвідав Українську Громаду в Сан Дієґо, Каліфорнія і дав ініціятиву для скликання Громадської Наради. На цій же Нараді вибрано Організаційний Комітет, ціллю і завданням якого буде подбати про заложення нового Відділу УККА. В склад того Комітет увійшли: інж. Володимир Сіяк — голова, і члени: інж. Борис Хам, Олександер Скоп, Марія Раточко, Надія Хам.

ВЕЧІР СПОМИНІВ

Ню Йорк. Заходами Станиці Б-ва І-ої Української Дивізії УНА тут в п'ятницю, 7-го травня 1976 р. о год. 7:45 вечором в Домівці Пласту, 144 2-га евеню, відбудеться Вечір Споминів, на якому десятник І УД УНА Лев Федорук говоритиме про 30-літнє його перебування в совєтському полоні, тюрмах і концтаборах, куди він попав був після бою під Бродами в 1944 році.

КОНЦЕРТ ЮЛІЯНИ ОСІНЧУК

Ню Йорк. — Висока Музична Школа Джуліярд влаштовує тут у вівторок, 11 травня ц. р. о год. 8-ій вечора в залі Пол Речиталь Гол (Джуліярд Скул, Лінкольн Центер — вхід при 66 вулиці між Бродвеєм і Амстердам евеню), концерт піяністки Юліяни Осінчук, перший з ряду речиталь докторської програми. У програмі твори Моцарта, Шумана, Дебюссі, Авденіза та Ліста.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Наше право і обов'язок

Перед нами дві великі події в нашому зорганізованому житті, які в кожному відношенні треба вважати справді „подіями року", зокрема такими подіями з думкою про майбутнє. Ці дві події це — в хронологічному порядку — „Український Тиждень" у Вашінґтоні з кінцем червня та XII Конґрес Українців в Америці у жовтні цього року. Обидві ці події різні своїм характером та відбуваються з різних нагод. „Український Тиждень" у Вашінґтоні є подією „ад гок", бо відбувається з одноразової нагоди 200-річчя Американської Незалежности, а XII Конґрес є черговим, наперед передбаченим і устійненим репрезентативним зібранням українців Америки для розгляду і перевірки дотеперішньої праці і теперішнього стану нашої крайової централі — Українського Конґресового Комітету Америки, й плянування цієї праці на черговy чотирирічну каденцію. Проте, обидві ці події, хоч різні своїм характером, мають в принципі ту саму мету: „Встати і бути порахованими" та сказати Америці і світові, хто ми є, чого прагнемо та чого від них очікуємо.

Всі ці та інші справи були предметом окремої уваги Ради Директорів УККА під час її останніх нарад минулої суботи в Ню Йорку, при чому зокрема підкреслювано і наголошувано наше право і наш обов'язок з'ясувати своє становище і свої постуляти до Уряду цієї країни, інтеґральну частину населення якої становимо ми, громадяни українського роду, отже й вашінґтонський „уряд народу, через нарід і для народу" є нашим урядом і ми маємо не тільки право, але й обов'язок ставити йому вимоги, які ми вважаємо за добрі і корисні для Америки.

Нашою першою і головною такою вимогою є активна допомога Америки визвольним рухам українського та інших поневолених Москвою народів. Це не є фраза. Це є видвигнена основоположниками американської незалежности та потверджена історичним досвідом і фактами філософія, що воля є неподільна, що країна і світ не можуть встоятись наполовину вільні і наполовину поневолені, що неволя в будь-якій частині світу загрожує волі в кожній іншій, що тільки, — як це сказано в зголошеній в Конґресі ЗСА резолюції, — тільки тривала незалежність від імперії може запевнити волю і всебічний розвиток кожного народу, та що тільки воля і незалежність всіх народів може запевнити світові тривалий мир.

Це є одна з тих головних і самонаявних істин, що включені в американську деклярацію Незалежности, й ми маємо повне право та справді священний обов'язок вимагати, щоб ця істина була непорушною засадою американської політики, і не тільки на словах, але головно на ділі.

Сьогоднішня політика детанту, перейменована тепер у передвиборчому часі і для виборчих цілей на „політику через силу", аж ніяк не йде по лінії тих американських принципів, а такі інструкції, як їх дав головний дорадник Державного департаменту Сонненфельдт американським амбасадорам, щоб вони сприяли „більш органічному і природному" зв'язку східньоевропейських народів зі Совєтським Союзом, ці принципи і засади американської філософії грубо порушують і заперечують.

Отже, ми маємо право і обов'язок вказати на такий стан і категорично вимагати його зміни. Дві згадані наші „події року", „Український Тиждень" у Вашінґтоні та XII Конґрес Українців в Америці, які відбудуться напередодні виборів, дають нам спеціяльну і дуже добру нагоду скористати з цього нашого права та виконати той наш обов'язок якнайбільш масово і якнайголосніше.

„Продавці смерти"

Називаючи поширення наркоманії в ЗСА „явною та серйозною загрозою для здоров'я і майбутности нашої нації", президент Джералд Форд недавно поінформував, що Білий Дім сам поробить заходи, які поборювали б цю загрозу, та закликав Конґрес якнайшвидше схвалити закони, які запобігали б нелеґальній торгівлі наркотиками, зокрема встановили б мінімальні терміни ув'язнення для „продавців смерти", бо під сучасну пору велика більшість засуджених торгівців нелеґальними наркотиками одержують дуже легкі кари, або зовсім непокарані.

Заклик Президента до посилення боротьби з наркоманією дуже на часі, бо, як вказує урядова статистика, тепер річно від наркотиків вмирає понад 5,000 американців, головним чином молодих людей, десятки тисяч інших американців в дійсності не живуть, а тільки існують з дня на день, а близько половини всіх „вуличних злочинів" поповнені наркоманами, які в такий спосіб стараються роздобути гроші для заспокоєння свого страшного налогу. В той самий час торгівці нелеґальними наркотиками заробляють величезні суми із нещастя тисяч осіб і не бояться, що будуть строго покарані. Тому пропозиція президента Форда, щоб такий торговець героїною, морфіною чи іншим наркотиком, якого заарештовано вперше, був засуджений на мінімальний 3-річний термін ув'язнення, рецидивіст на 6 років, а також щоб на 6 років був суджений той, хто продає наркотики неповнолітнім, є ще дуже лагідною. Добро і майбутність американського народу вимагають, щоб існували строгі кари, які відстрашували б потенціяльних продавців наркотиків від того страшного „фаху".

Однак, як вказують коментатори і як заявив президент Форд, більші кари самі не розв'яжуть всезростаючої проблеми наркоманії в ЗСА та в інших країнах світу. Хоча американський уряд постійно закликає уряди інших держав, зокрема тих, в яких продукують наркотики і з яких експортують їх по цілому світі, співпрацювати в поборюванні того зла, то досі така співпраця була мінімальною. Багато країн помилково вважають, що проблема наркоманії є головним чином американською проблемою. Вони не здають собі справи, що наркоманія поширюється на всіх континентах і майже в усіх країнах. Тільки тоді, коли до акції поборення нелеґальної торгівлі наркотиками включаться всі держави, можна сподіватися поважних успіхів.

Дуже важливим чинником у боротьбі з наркоманією є також середовище, в якому виростає та виховується молода людина, тобто, родина, школа, молодечі організації тощо. Батьки та вчителі повинні перестерігати дітей про небезпеку від наркотиків, і не тільки так собі, мимоходом, а присвятити тій справі багато часу і будувати свої пересторoги на конкретних доказах і статистиці.

„Продавців смерти" не буде, як вони не матимуть „покупців смерти".

М. Платковський

РОЗБІЖНОСТІ В СВІТОВОМУ КОМУНІСТИЧНОМУ РУСІ

Мюнхен. — На тему непорозумінь, які буцім то існують поміж низкою комуністичних партій і КПСС, вже багато писалося і в світовій і українській пресі, зокрема на сторінках „Свободи". Ідеться тут не про Китай чи Албанію, які вже давно перебувають у стані конфлікту з Москвою, а передусім про комуністичні партії Західньої Европи: Франції, Італії, Англії тощо.

Погляди на цю справу розходяться. Якщо одні вбачають у розходженнях деяких комуністичних партій з Москвою глибокі причини і вважають, що це може принести зворот у цілій міжнародній констеляції, коли Москва втратить своїх природних союзників, західніх комуністів, — то другі, хоч і менш численні і немов би то нерішучі у своїх висновках, оцінюють згадані розбіжності як тактичний маневр, що має уможливити західньоевропейським партіям прийти до влади чи принаймні до співвлади в цілій низці некомуністичних держав Европи. Така перспектива цілком реальна саме під цю пору в Італії, трохи пізніше це може статися у Франції і ще невідомо, як піде розвиток подій в Портуґалії.

Який погляд правильний? Певні розбіжності безумовно існують і вони вийшли назверх, що між іншим, може якраз вказувати на те, що і Москві і її партнерам якраз ішлося про те, щоб існування цих розбіжностей стало широко відоме. Залишаємо на боці Румунію і Югославію: ці держави з комуністичним режимом бороняться від того, щоб до них не применено доктрину Брежнєва і щоб вони уникнули долі Чехо-Словаччини, себто не дісталися у цілковиту і нічим необмежену залежність від СССР. Коли ж ідеться про італійських чи французьких комуністів, то, певна річ, вони не хотять грати постійно ролі хлопчаків, як і у всьому мають слухняно виконувати поучення московського вчителя. Може грати ролю й певна національна амбіція: чому, мовляв, ми, французи або італійці, виховані в західньоевропейському дусі, маємо бути дурніші за східніх „мудреців"!

Справа не в тому, чи це тільки тактика, чи глибші розходження. Найголовніше, на нашу думку, це те, що, як до цього часу, всі комуністичні партії (крім тих, що орієнтуються на Китай) стверджують солідарність інтернаціонального комуністичного руху й однаковість кінцевої мети: перебудови суспільного ладу в комуністичному дусі. А тому, справді, шляхи можуть бути різними, але мета однакова, з чого й виникає взаємна допомога і взаємна підтримка.

Що з того, що лідер французьких комуністів, Марше, не поїхав на комуністичний з'їзд у Москві? Але за те таки поїхала делеґація французьких комуністів. Що з того, що Берлінґер, лідер італійських комуністів, говорив досить різко на з'їзді у Москві, захищаючи „окремий шлях" італійських комуністів! Але, опріч того, він бачився і говорив окремо з Брежнєвим під час того самого з'їзду. Звідкіля ми знаємо, про що говорили Брежнєв з Берлінґером під час побачення насамоті?!

На цьому полягає вся різниця поміж позиціями Заходу і Сходу — звичайно на некорисгь Заходові. Чужоземні комуністи — з країн західнього світу — їздять не тільки на прилюдні з'їзди до Москви, вони бувають там на різних нарадах, а то й приїздять просто для білятеральних розмов. Для чого? Ясно, щоб устійнювати тактику чи навіть одержувати вказівки. Потім вертаються до своїх країн і провадять явно і славно свою працю, яка йде до захоплення влади. Чи можна собі уявити таку картину, щоб представники якихось партій чи груп з комуністичних країн (але там всі інші партії, опріч комуністичної, заборонені) приїздили на з'їзди, наради і т. п. до країн Заходу, чи просто складали візити, скажімо, у Вашінґтоні, а потім поверталися додому і вели свою політичну роботу без жадних перешкод з боку влади їхніх країн?! На цьому полягає цілковита нерівність поміж Заходом і Сходом. Але на це чомусь не звертають уваги на Заході, де комуністичні партії можуть спокійно вести свою підривну роботу, одержуючи субсидії (про це теж всі на Заході знають, але до цього вже „звикли") від Москви, не зважаючи на якісь там навіть „розбіжності", якщо вони справді існують.

Окремою справою в зв'язку з розбіжностями серед комуністів є дальша доля НАТО, оборонного союзу проти можливої агресії з боку комуністичного бльоку. Італійські комуністи вже навіть поспішили заявити, що вони не наполягають на виході Італії з НАТО, якщо прийдуть до італійського уряду. Але як же виглядало б те НАТО, якщо в урядах держав, що до нього належать, засідали б комуністи? Бо ж комуністи не відмовляються від „інтернаціональної солідарности" з комуністами СССР. Це була б катастрофа і кінець для НАТО. І тому не диво, що Америка заздалегідь перестерігає своїх европейських союзників перед допущенням комуністів до влади. Чинники НАТО вже подали до відома, що за останній час вони вистерігалися перед посвячуванням уряду Порту-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Б. Коваль

ІСТОРИЧНА ДАТА

Серед численних історичних дат — 29 квітня 1918 року має особливе політичне звучання. Це дата, коли відновлено гетьманат на Україні та покликано консервативний уряд Української Держави.

Відновлення гетьманщини захопило уяву багатьох людей, наповнило світ їх думок і почуттів і стало, немов невід'ємною частиною політичного життя. Побіч того ентузіястичного ставлення частини населення України, виступило також холодне вороже наставлення молодих інтеліґентських кругів до привернення старих форм гетьманського ладу в нових революційних часах. На думку останніх Гетьман і його влада репрезентували віджиле. Було немов би хтось хотів нове вино вливати в старі міхи.

Від 1918 року, 58 разів відзначуючи ту дату, доводилось зустрічати багато людей, які кривим і ненависним оком споглядають на встановлення гетьманської влади в Україні та на самого Гетьмана Павла Скоропадського, творця тієї влади. Час вирівняв політичні пристрасті і дозволяє спокійно оцінювати політичні події того часу з належної перспективи.

Щоби не входити в казуїстичну дискусію за чи проти вартости відзначення 29 квітня 1918 року, приведемо три різні оцінки тієї дати трьох різного політичного напрямку людей: оцінку гетьманця з керівних кругів гетьманського руху, оцінку визначного політичного діяча з республіканського табору й оцінку представника революційного крила сучасного націоналістичного руху.

М. Тимофіїв, один із старих співпрацівників гетьманського руху в листі до С. Шемета в 1930 р. подав свій погляд про Павла Скоропадського. Ось слова М. Тимофієва: „Гетьман один з нас мав чуття реальности, бажання і сміливість робити те, що уважав потрібним у відповідний час, те, чого ні один з нас, не виключаючи Липинського, не мав". В іншому місці той сам автор каже: „Скоропадського привів до гетьманства вроджений інстинкт більше, як якісь теоретичні міркування, і той самий інстинкт тримає його при українстві в той час, коли, здається, все пропало, все розвалено... Ми надумались до гетьманства після того, як його самі активно чи пасивно розвалили".

А ось погляд визначного політичного діяча УНР, республіканського напрямку, д-ра Степана Барана в 1946 році („Християнський Шлях", ч. 18) про Гетьмана Скоропадського „На еміґрації перейшов він свій національний ренесанс, став активним українським діячем-патріотом і родоначальником", а дальше: „Особисту увагу до себе здобув П. Скоропадський не тільки культурною спадщиною після свого семимісячного гетьманства в Україні, але й високою особистою культурою, умінням ладнати з людьми, особистою і політичною характерністю і патріотизмом". І дещо дальше той самий автор: „Хоч в оточенні гетьмана було багато москалів і московські впливи в Раді міністрів та в державному апараті в краю були великі, все ж знайшлися передреволюційні заслужені і визначні українські діячі, як О. Лотоцький, В. Зінківський, Д. Дорошенко й інші, що були поза соціялістичними колами Центральної Ради і тепер стали членами гетьманського уряду. Вони й зробили для української справи багато, зокрема в культурній і церковній ділянках".

Дальше той сам автор згадує про два потягнення Гетьмана, які називає помилковими, це були: нерозуміння земельної справи і брак переведення відповідних земельних реформ та проголошення 14-го листопада 1918 р. Федерації з Росією, щоби приєднати собі Антанту. Підсумовуючи працю Гетьмана, д-р С. Баран каже: „Семимісячну передишку від революційних потрясень і хаосу використав Гетьман П. Скоропадський для конструктивної державницької праці. Залишила вона по собі тривкі сліди передусім у культурних надбаннях, яких не залишила ні Центральна Рада, ні Директорія".

„Гетьман України відійшов від російських граничних стовпів, та українських не встиг ще вповні перейти. Залишився на межі двох світів, тому й легко в листопаді 1918 р. зміг звернути в сторону російських стовпів. Свою помилку зрозумів гетьман щойно на еміґрації, коли духово став уповні і беззастережно українським державником. Як такий, він з чистим іменем перейшов на сторінки нашої історії, як будівничий Української Держави та як її дбайливий господар".

А ось голос з рядів революційного націоналістичного руху, що був висловлений в березні 1976 року. (Б. Озерський — „Український державний центр". „Визвольний Шлях" за березень 1976 р.) при обговорюванні питання представництва та організації визвольної боротьби. Автор підніс вартість мобілізації всіх самостійницьких сил при формуванні державного центру. При тій нагоді автор висловився твердо в обороні періоду гетьманського уряду — „як інтеґральної частини відновлення Української Держави". Його думка є підтверджена волею та прагненням різних віток українського народу до незалежного життя. „Не можна викреслювати з історії української державности і гетьманського періоду (29. 4—14. 12. 1918 року, зокрема проміжку його дійсної самостійности), як інтеґральної частини відновленої Української Держави, не бачити її позитивних чинів чи хоч би й нездійснених намірів..."

Висловлена думка автора націоналістичного органу нагадує нам поради Гетьмана Павла Скоропадського, висловлені вже на еміґрації, що в будові держави не можна спиратись на якусь одну групу людей, хай і перейнятих найблагороднішими політичними почуваннями.

Той погляд історичного досвіду, байдуже хто його висловлює, є дороговказом, що вимірює політичну працю не коротеньким аршином свого партійного мікросвіту, але журбою за майбутній успіх.

Леся Лисак

БУЗОК ЦВІТЕ...

Знов п'ятниця і знов щотижнева службова поїздка до підміських філій крамниці. Могло б здаватися, що ці поїздки — це щось на зразок прогульок фірмовим автом, або бодай так званого „легкого дня праці". Нічого подібного. Для завідувачів відділів у крамниці, званих по-тутешньому „баєрами", які ці поїздки відбувають, це найважчий, найбільше неприємний день. Поїздки відбуваються під наглядом крамничних „босів", які з правила нічого доброго не кажуть і за звичкою до всього придираються. Догодити їм — річ неможлива. А у філіях чекають копиці прерізних дійсних і штучно створених проблем, полагодження яких вимагає кількох „дрібничок" зі сторони „баєра", а саме: сталевих нервів, зрозуміння незрозумілого, ангельської терпеливости, сальонової куртуазії, зручности циркового магіка і Соломонівської дипломатії...

Залізних нервів ніхто, хто довгий час працює у царстві Меркурія (як пригадуєте собі з грецької мітології, патрона купців і злодіїв) вже немає, зручність циркового магіка не завжди вдається та й Соломонівський хист не завжди дописує. Економія не стабільна, ціни скачуть як шалені, покупці слушно й не слушно вередують, фабриканти пускають в обіг недоброякісний товар, крамнича верхівка натискає згори „збільшуйте торги, зменшуйте втрати!", а людина, звана „баєром", мусить усе подолати. Мусить, бо іншого вибору немає — треба заробляти на хліб насущний, хоч платня ніяк не королівська. І їде людина щотижня на ці службові поїздки, зідхаючи тихцем, щоб якось при Божій помочі, перебути цей день...

Але є одна потіха. Сидячи у фірмовому авті, стиснена мов сардинка в пушці, можу бодай через шибу авта побачити трохи природи. Там, за містом, де ще її трохи зосталося. Де ще не всюди стирчать бездушні, мов ґігантичні коробки, апартментові будинки. Де ще не кожний клапоть землі зужитковано для ще однієї крамниці обнижених цін, в якій за добрі гроші продають всяку тандету. Де ще не всюди красуються кіоски, чи по тутешньому „стенди" з „гат доґами". Там, за містом, між однією і другою філією ще зосталося трохи піль, якісь ліски, трохи простору і подекуди чепурні доми. Не конечно вілли багачів, а доми людей, яким пощастило жити серед природи.

Виключую слух (цього теж можна навчитися!), бо вже надоїло слуханий „татарських вістей", якими частуються співпасажири, і даю волю очам. Жадібно схоплюю те, чого у головній крамниці без вікон — теж найновіше „досягнення" архітектури — не можу бачити. Дерева. Дерева вже зелені. Слава Тобі, Господи, що дозволив діждатися весни! Яка це особлива весняна зелень! Вона наче прозора з домішкою ясножовтого кольору. Ще така ніжна, лагідна, наче б кожний листок малював неземний маляр, який приніс на палітрі соняшне проміння... Які вони радісні ці покриті свіжим листям весняні дерева! Даруйте й мені, ув'язненій у будинку без вікон, часточку своєї радости, весняні дерева!

На устах усмішка. Минаємо якраз якийсь потічок. Вода у ньому пливе повільно, вона теж має зеленкуватий колір, а над річкою — верби. Як добре їх побачити — ці звичайні верби. Саме тому, що вони нагадують колишні весни вдома. Вдома — це значить на моїй рідній землі. Там, де я ще вміла бути безжурною, бо була дитиною. Сповільніть авто, хай ці верби над річкою залишаться у моїх очах якнайдовше.

Не сповільняється авто, як і не сповільняється постійних поспіх так званої „модерної людини". Кого там обходить простенький, і який же прекрасний краєвид, коли ведеться розмова про найновішу сенсацію — макабричне вбивство? Хочеться сказати: „Ваші думки були б ясніші, коли б ви, замість кормити себе такими сенсаціями, поглянули на природу", — але навіщо? Якщо їм добре у їхньому світі, хай буде. Мій світ інакший.

Минаємо білий дімок, що стоїть на горбочку. Хтось, хто в ньому живе, любується зеленим травником, як і я. Яка розкішна ця звичайна зелена трава! Пригадується знову: що це була за розкіш, коли на весну у селі скрізь зеленіли трави. Пригадується, як ходилося босими ногами по них, мабуть з більшою насолодою, як тепер по дорогих килимах. Хтось, що живе у цьому домі, любується теж квітами, бо їх багато. Втім мої очі схоплюють наймиліше — розквітлі кущі бузку!

Тепер я вже тільки тілом у фірмовому авті. Моя душа

(Закінчення на стор. 3-ій)

ВЕЛИКОДНІ ГАЇВКИ — СІЛЬСЬКІ СВЯТКУВАННЯ

(1)

Найбільшим святом всіх християн є Великдень. Назву „Великдень" взято з євангелії св. Івана, в якім субота, перший день жидівських свят „пейсаг", зветься „великим днем". Тому і наші ці свята називаються Великоднем, по церковному одначе, „Воскресенням Христовим".

Великдень — це свято радости, веселости, до чого причиняється ще весняна погода та природа, що пробуджується до нового життя. Люди ще радіють, що минув вже довгий піст. Великдень святкується три дні і починається в неділю, а кінчається у вівторок. Час, коли мається святкувати Великдень, установив Нікейський Собор у р. 325. Це перша неділя по новім місяці, що приходить по весняним рівнодені (21-го березня ст. ст. (Люди, що довго постили, тішаться тепер на скоромне, тому і господині на Великдень приготовляють вибагливі страви. На великдень печуть обов'язково паску (слово це походить від жидівської назви пейсаг). Гуцулки печуть ще одну меншу пасочку, призначену на „Рахманський Великдень", що відбувається в середу через три тижні по Великодніх святах.

На Великдень повинна бути ковбаса, шинка, а часом буває ще і печене ціле порося, якому дають в зуби цілий хрін. Обов'язкові на Великдень і варені посвячені яйця на писанки. Всю цю страву ставить господиня у світлиці на застелений скатертю стіл. Частину цієї страви кладе ґаздиня в кошичок чи іншу якусь посудину і несе у Великодню неділю до церкви та ставить у ряд з іншими навколо церкви для посвячення. Був ще колись звичай, що кусочки свяченого та малу перепічку ставила господиня у мисочку і обдаровувала такими мисочками бідніших за померші душі, як поминку.

При першім у церкві співі: „Воскрес Ісус із гроба", стріляють за церквою з моздірів і дзвонять у всі дзвони. Люди здоровляться словами: „Христос воскрес", на що відповідається „Воістину воскрес".

По скінченні Богослуження в церкві, що в перший день Великодніх свят починається до схід сонця, а кінчається з проблиском дня, люди спішать чимдуж до своїх хат, щоби, поділившись свяченим яйцем, засісти коло столу над свяченим. Свячене варене яйце ділить господар на четвертини і кожний з родини дістає свій уділ. Опісля їдять свячене, п'ють вино - горілку і співають: „Христос воскресе із мертвих..."

З полудня спішить молодь на цвинтар, а коли там мало місця, то на іншу площу в селі, щоби побавитися.

Забави великодні різноманітні і називаються „Гаївками". Через цілі три святкові дні не перестають дзвонити всіма церковними дзвонами, щоби радість про „Воскресеніє" розносилося по цілому світі. Є така приказка, що хто перший ухопиться за дзвінничий шнурок і розгойдає дзвін, у того уродиться найліпша гречка. Дзвонять ще тому, що дзвони від Великого (живного) четверга відпочивали.

Із гор можна навести ось які:

1) „Мала купа". На траві відпочивають хлопці, гурт хлопців, парубків. До них крадькома наближаються інші парубки та кладуться на них, кричучи: „Мала купа, могла би бути і більша". На ці слова і на крик прибігають дальші парубки і кидаються на цю „малу купу". І дальші ще на них, лягають, але цей вже напір спідні парубки не видержують, піднимаються, оскільки можуть, і купу розбивають. Всі валяться на землю з великим реготом.

2) „Вежа". Стає чотири-п'ять сильних парубків, тримаючись попід-пахи. На їхні плечі вилізають дальші парубки, що також тримаються попід-пахи, а на саму гору вилізають ще хлопчиська. Це вежа. Ця вежа ходить сюди, туди по цілій площі, аж доке, буть не змучаться молодці, або хтось з них неґрівно ступить і вежа під великий сміх розвалиться.

3) „Млинок". Забивають у землю міцний низький кілок. На ньому ставлять грубу дошку, що в самій середині має вижолоблену таку ямку, щоби дошка западала цією ямкою на кілок. Таким способом може дошка крутитися навколо своєї осі. Два хлопці сідають на обидва кінці цієї дошки і, відбиваючись кожний на іншу сторону, кружляють навколо, наче якийсь млинок. Деякі хлопці збоку ще дошку підштовхують, щоби скоріше крутилася. Але після довшого крутіння закручується хлопцям у голові, і вони, як колоди падають на землю, а ті, що стоять поблизу, зі сміху заходяться.

„Гусак". Два хлопці, один з палицею — це „гусак", а другий зоветься „вовком". За гусаком стають дівчата чергою, які тримаються за пояс, це — гуси. Перша тримається гусака. На кінець цього дівочого хвоста чіпляється мале дівчатко, це гусятко. Забава полягає на тім, що вовк старається зловити гусятко, а гусак з палицею не дає гусятко зловити, відганяючи палицею. Але і самі гуси стараються охоронити своє гусятко, тому цілий гусячий хвіст крутиться то в одну, то в другу сторону, залежно від того, з котрого боку налітає на гуси вовк. Часом, одначе, коли гусячий хвіст не видержує темпа вовка і переривається, вовк користає з цього замішання гусей, які падають на землю, і ловить гусятко.

5) „Круг". Начіплюється багато хлопців, або дівчат на переміну так, що одні стоять лицем в одну, а другі в іншу сторону, і беруться за руки. Перший в ряді тягне за собою цілий ланцюг хлопців (дівчат), наче млинок. Так цілий ланцюг крутиться на різні боки, співаючи: круууу, круу, наче ворони, або часом і співають: „Великдень, гарний день", чи „Орле, орле, паска в горлі". Крутяться та виспівують аж падають за реготу інших на землю.

(Продовження буде)

Увага! ЧІКАГО І ОКОЛИЦЯ! Увага!

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ
12-ий ВІДДІЛ в ЧІКАГО, Ілл.

запрошує усе Українське Громадянство Чікого і околиць на

ВИСТАВКУ МАЛЯРСТВА І СКУЛЬПТУРИ

ДВОХ МИСТЦІВ З МЕРИЛЕНДУ

ВАСИЛЯ ПАЛІЙЧУКА і ОРЕСТА ПОЛІЩУКА

яка відбудеться

в ҐАЛЕРІЇ „ЛЕВІВ" при 2353 В. Чікаґо Авеню

в днях:

П'ятниця, 14-го травня ц. р. від год. 8-10 веч.
Відкриття: Слово про мистців виголосить — п. О. Гарасовський
Субота, 15-го травня ц. р. від 10 рано — 9 веч.
Неділя, 16-го травня ц. р. від год. 10 рано — 7 веч.
Виставлені картини і скульптура до набуття.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

ДО 100-РІЧЧЯ ЕМСЬКОГО УКАЗУ ПРО ЗАБОРОНУ УКРАЇНСТВА

ВАСИЛЬ ОМЕЛЬЧЕНКО — Відкриття.

ЮРІЙ ЛАВРИНЕНКО — Політичний рух Вільної Спілки, як відповідь на Емський указ про заборону української культури.

МАРКО АНТОНОВИЧ — Заходи українців проти наслідків Емського указу.

РОМАН СОЛЬЧАНИК — Михайло Драгоманов і Емський указ.

Конференція відбудеться

в неділю, 16 травня 1976 р.

о 2-ій год. по пол.

в будинку Академії

206 W. 100th Street, New York, N.Y.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ
СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ (СФУЖО)

влаштовує

в п'ятницю, 7 травня 1976 р.

в залі ЛМКлюбу, 149 2-га Авеню, НЮ ЙОРК

ВЕЧІР РОЗДАЧІ НАГОРОД

ЗА ВІДЗНАЧЕНІ ЛІТЕРАТУРНІ ТВОРИ

Беруть участь ВП. Пані:

Д-р МАРУСЯ БЕК, ЛІДІЯ БУРАЧИНСЬКА, ОКСАНА КЕРЧ, ІВАННА САВИЦЬКА, ІРИНА ШРАМЕНКО.

Початок год. 7:30 веч. — точно.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ МІННЕАПОЛІС, Міннесота

повідомляє, що

в суботу, 15 травня 1976 р.

о годині 6-ій веч.

в залі УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ при 28 — 2-ій вулиці Н І

— відбудуться —

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУГИ УНС МІННЕАПОЛІС, Мінн.

На порядку дня нарад:

1. Відкриття
2. Вибір президії.
3. Звіти членів Управи.
4. Дискусія над звітами.
5. Доповідь СТЕПАНА ГАВРИША
6. Вибір Управи на 1976 рік.
7. Запити, внески і побажання.
8. Закриття зборів.

До участи в зборах зобов'язані всі предсідники, секретарі, конвенційні делегати і інші відділові урядовці слідуючих Відділів УНС:

345, 376, 385, 400 і 487.

У зборах візьме участь —

СТЕПАН ГАВРИШ — головний організатор

УПРАВА ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ

Увага! ПАССЕЙК, КЛІФТОН, ПАТЕРСОН і ОКОЛИЦІ! Увага!

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ — ОСЕРЕДОК в ПАССЕЙКУ спільно з УПРАВОЮ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛІ в ПАССЕЙКУ

запрошує все ВШ. Громадянство прибути на

ПЕРШУ ВЕСНЯНУ ЗАБАВУ

з нагоди „Дня Матері"

в суботу, 8-го травня 1976 року

о год. 9-ій веч.

в Українській Централі

240 Hope Avenue, Passaic, N.J.

Грає всім відома оркестра зі Сиракюз „ЧЕРВОНА РУТА"

Вступи: дорослі 6.00 дол., молодь 3.00 дол.

ПОСТІЙНА

УКРАЇНСЬКА КАРТИННА ҐАЛЕРІЯ

ОЛЬГИ СОНЕВИЦЬКОЇ

в приміщенні тов. „САМОПОМІЧ", 98, Друга Аве., Ню Йорк

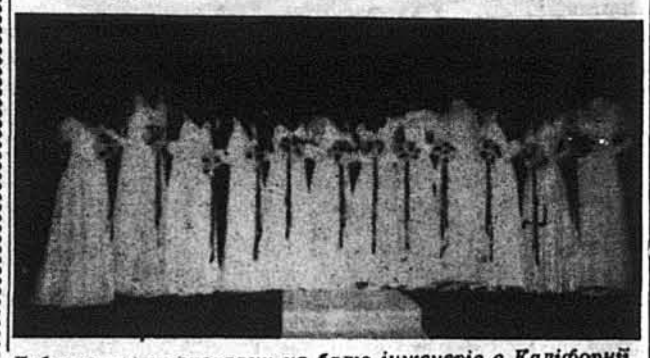
ВЕЛИКИЙ ВИБІР КАРТИН УКРАЇНСЬКИХ МИСТЦІВ

Л. Гуцалюк, О. Мазурик (Париж), Т. Венгринович (Краків), С. Зарицька, А. Сологуб (Париж), М. Неділко, Г. Смольський (Львів), Ждана Федуццак(Денвер), М. Цуканова. Багато інших.

Ґалерія відкрита щодня крім неділь та понеділків від 10 год. до 3 по пол., в п'ятниці до 8 год. вечора.

Картини можна набути на догідні сплати.

Традиційний Баль Т-ва Українських Інженерів Америки – Відділ Каліфорнія



Дебютантки з ескортами на балю інженерів в Каліфорнії. Стоять зліва доправа: Надя Скоп — Роман Рігочко, Валя Матіяш — Брет Ґолдберґ, Христя Ґереґа — Роман Яворський, Дарка Мотрук — Роман Самокіш, Марта Микитин — Роман Олексій, Барбара Пенкаль — Петро Шпак, Наталка Гринда — Тарас Брікнер, Ірена Білоус — Роман Сірий, Ліда Василин — Евген Іванців, Дарка Рогола — Орест Комарницький, Синтія Бакай — Аскольд Козбур, Дана Сисин — Юрій Рігочко.

Дванадцять молодих дебютанток зі своїми ескортами, під звуки улюбленої орхестри „Рушничок", вальчиком „Мої Ясени", — розпочали Баль Інженерів 1976 року.

Баль відбувся 14 лютого 1976 р. в де Каставей, Бурбанк, Каліфорнія. Здається, що цьогорічний баль був одним з найбільш успішних балів. На це зложилось кілька причин.

Це вже друге до танців грав наш найбільш відомий і популярний музичний ансамбль „Рушничок" з Канади, який своїм першим минулорічним виступом зумів так захопити каліфорнійську публіку, що вона цього року виповнила залю як то кажуть - по береги, а управі Т-ва довелось, на жаль, відмовляти багатьом квитків вступу через брак місця.

На початку балю інж. Зенон Захаріясевич, організаційний — член управи та мастер церемонії цього вечора, представив членів управи та покликав до слова голову Т-ва інж. Юрія Ясінського. В короткому слові Ясінський привітав усіх присутніх та побажав їм веселої забави.

На балі виступили вперше у дебюті 12 гарних дівчат, деякі зі Сан Дієґо та з Фенікс, Арізона. Зорганізуванням та підготовою дебютанток зайнялась пані Нуся Микитин, яка вміло та ефектовно провела презентацію.

Найбільшим досягненням балів інженерів є те, що вони стягають велике число молоді, яка разом зі старшими, проводить вечір у гарній атмосфері. Цього року було 85 осіб молоді. Направду, які інші наші імпрези можуть похвалитись таким успіхом?

Цьогорічний успіх — це найкраща нагода для Зенона Захаріясевича, за його велику працю в підготові балю, для Нусі Микитин за зорганізування та переведення презентації дебютанток, для членів управи та комітету за їхню допомогу. Треба сподіватись, що усі побачимось на слідуючому балі інженерів.

Іван Дутка

РОЗБІЖНОСТІ В СВІТОВОМУ КОМУНІСТИЧНОМУ РУСІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

галії у військові таємниці, бо в португальському уряді засідали комуністи.

Як видається, можна і треба використовувати розбіжності у комуністичному русі в пропаґанді проти СССР, бо це все таки б'є по престижеві Москви, але покладати на цю річ якісь особливі надії, вважати, що в цьому немає жадної небезпеки, — це було б жахливою помилкою. Таке наставлення витворює навіть психологічний ґрунт, який допоможе комуністам дійти до влади. Якщо немає жадної протиакції, якщо проти цього не кричати, то пересічний громадянин теж не вбачає в приході комуністів до влади нічого страшного і спричиниться до цього, віддавши свій голос на комуністичну партію.

У зв'язку з цією проблемою варто звернути увагу на безвідповідальну поставу соціялістичних партій в деяких країнах. Соціялісти в Португалії трималися дуже добре, поборюючи якраз комуністів. По виборах до парляменту 25 квітня вони не одержали сподіваної абсолютної більшости, а тому можуть створити уряд лише вкупі з комуністами, або з одним чи двома більш чи менш правими демократичними партіями. Виникає небезпека, що під натиском деяких соціялістичних партій в Европі, вони рішаться на коаліцію з комуністами. В Італії прийшла нова криза. Її спричинили соціялісти, які домагаються участи в уряді представників комуністів. Якщо прийде до нових виборів в Італії, то їх наслідком може, власне, бути участь комуністів в уряді з соціялістами і без християнських демократів. У Франції соціялісти і ліві радикали творять разом з комуністами т. зв. народний фронт. Там комуністи можуть прийти до влади тільки при допомозі соціялістів.

Виходить, що доля соціялістичних партій у Совєтському Союзі та в інших країнах комуністичних країнах нічого не навчила европейських соціялістів, які, як колись Керенський в Росії, промощують дорогу до влади комуністам — також і собі на загибель.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

ТИМЧАСОВИЙ СЕКРЕТАРІЯТ КОНҐРЕСУ УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ (КУВПД) в ЗСА

запрошує Українське Громадянство на

СТУДІЙНО-ДИСКУСІЙНИЙ СЕМІНАР

з доповіддю

проф. Івана Лисяка-Рудницького

на тему:

„ЩО РОБИТИ? (за програму українського демократичного табору)".

Тези доповіді: 1. Наш головний недолік. 2. Складники нової демократичної синтези. 3. Завдання стосовно еміґрації. 4. Концепція вільної України.

Семінар відбудеться

в неділю, 9 травня 1976 р.

в залі УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ АМЕРИКИ (2 Схід, 79-та вулиця в Ню Йорку)

ПОЧАТОК о год. 3:30 по пол.

По доповіді — відповіді на запити, короткі виступи для обговорення теми і заключне слово.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Ще у справі похорону бл. п. Мілени Рудницької

Високоповажаний
Пане Редакторе:

Ласкаво прошу надрукувати наступне спростування до допису „Останній шлях Мілени Рудницької" („Свобода" з 16 квітня 1976). Мені дуже прикро, що мушу вдаватися до публічного вияснення з приводу такої болючої для мене події, як похорон моєї найдорожчої Матері, що відбувся в Мюнхені 2 квітня ц. р.

Автор, захований за ініціялами „ЗП", у своєму звідомленні допустився грубого нетакту, бо він, як чужа людина, не є покликаний вирішувати, хто на похоронах бл. п. Мілени Рудницької повинен був промовляти. Його зауваження про „прийняті останнього часу серед українців Мюнхену звичаї" могли б відноситися хіба до таких похоронів, якими, з браку родини, займається українське громадянство. Тому що похоронами бл. п. Міленни Рудницької займався я з моїм сином Петром, себто єдиний син і внук Покійної, нас не зобов'язували ніякі „мюнхенські звичаї".

Твердження дописувача, що похорон „відбувся при небажаному інциденті", спричиненим мовляв тим, що над свіжою могилою промовляв м. ін. д-р Андрій Білинський, незгідне з правдою. Ніякого небажаного інциденту не було, бо я сам особисто просив д-ра А. Білинського, в останніх роках найближчу людину Покійної на мюнхенському терені, щоб він попрощав мою бл. п. Матір в останню дорогу. Я глибоко вдячний д-рові А. Білинському, що він ласкаво погодився прийняти моє запрошення та у змістовній промові накреслив правильний образ суспільно-політичної діяльности Покійної, що становить найважливішу частину її життєвого доробку. Не менше зобов'язаний я д-рові А. Білинському за те, що після того, як з моєю Матір'ю стався нещасливий випадок, він жертвенно опікувався нею, немов рідною, відвідуючи її продовж двох місяців майже щоденно у шпиталі.

Я вдячний українському громадянству Мюнхену, яке численно взяло участь у похоронних обрядах, не зважаючи на те, що це був буденний день п'ятниця. Вже згодом деякі знайомі, висловлюючи мені своє співчуття, перепрошували, що мусіли відійти скорше, бо поспішали до праці. Тому, що д-р Білинський говорив останній, не всі учасники похорону мали змогу послухати його промову.

На кінець не можу стриматися, щоб не дати вислову моєму негодуванню, що „ЗП" скористав з такої нагоди, як смерть і похорони моєї дорогої Матері, щоб зводити особисті або політичні порахунки з д-ром А. Білинський вписуючи свої злобні інсинуації.

Іван Лисяк-Рудницький
Кембридж, Масс. 28 квітня 1976. Український Науковий Інститут Гарвардського Університету.

Великодній базар у Вотервліті

Заходом 99-го Відділу СУА у Вотервліті, у церковній залі, 11-го квітня відбувся тут шостий Великодній базар. Голова Відділу, Люба Мокій, управа і членство вклали багато праці над приготуванням і переведенням цього успішного базару, що притягнув біля 1.500 гостей з цілої околиці, в тому багато не-українців. Мирослава Стахів з Ню Джерзі мала свій відділ: вишивану карту України з вишивками з усіх наших земель, обрядові рушники, вишивані сорочки і блюзки, хустини й хустинки, суконки до хресту, тощо. На „тейп-рекордері" наґравано пояснення до українських вишивок: хрестикових, низинки, гладі та „набирування", тобто орієнтального, мабуть-татарського походження. Полтавські й київські рушники з „деревом життя", „полуботківський взірець" та інші вишивки притягали увагу численних глядачок і глядачів. На двох столах були по-мистецьки розложені зразки вишивок „Кляси вишивок", що тривала від 15-го до 31-го березня 1976 р. у Вотервліті під проводом Д. Кушнір, Л. Мокій і Ф. Кошикар. 22 учениці навчалися вишивати понад 5 місяців і показали свої вмілості: вишивані подушинки, сорочки, блюзки, рушники, доріжки, серветки тощо. Це направду велике досягнення, що ним можуть похвалитися наші невсипущі союзянки. Наші місцеві мистці-малярі: Наталка Содоль-Дзядів і Михайло Корґун виставили свої картини: краєвиди та українські типи, сцени з українського побуту. Треба заохотити всіх наших мистців з околиць виставляти свої картини при таких добрих оказіях. Люба Мицик показала зразки своїх керамічних виробів з трипільськими взорами: писанки, збаночки, вази, флякони тощо. Виставлено емалії мистця Шонка-Русича. Анна Базар і Михайло Коцур писали писанки, що стали вже невід'ємною частиною нашого Великодня. Багато матеріялів, тканин і вишиваних предметів доставила наша відома фірма „АРКа" в Ню Йорку. Були українські платівки, книжки й картки.

Союзянки напекли великоднього печива: бабок, пасок, тортів і ін., що скоро розкуплено.

Цей Великодний базар мав великий моральний, пропаґандивний і матеріяльний успіх, завдяки наполегливій праці наших союзянок. В американській пресі: „Сандей Тайм Юніон" в Олбані і у „Трой Тайм. Рекорд" були наперед подані інтерв'ю з панством Д. і Я. Кушнірами, зі знімками українських вишивок.

Журналістка Гелен Скатт, захоплена українським мистецтвом, помістила дуже прихильні для нас статті. Відділи СУА у Вотервліті й Коговсі, разом з Гуртком Любителів Мистецтва у Трой у днях 19-23-го квітня в Колоні (передмістя Олбані) беруть участь у фестивалю етнічних груп з нагоди 200-річчя ЗСА.

Цю успішну діяльність нашого зорганізованого жіноцтва треба вітати й підтримувати, щоб видала благословенні плоди та скріплювала нашу національну ідентичність серед молодого покоління.

І. Дурбак

БУЗОК ЦВІТЕ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

вже біля тих кущів. Як ніжно, як чарівно пахне бузок... Не треба мені коштовних, вибагливих парфум, я тільки хочу стояти біля тих кущів і вдихати бузкові пахощі. Довго й жадібно, щоб той запах просяк усе: одяг, волосся, руки.

..., Вдома було багато бузкових кущів. Сільські мамині школярики завжди приносили до школи букети фіолетної поезії й аромату... Ставлячи їх на вікнах в особливих посудинах. Знаєте яких? Береться звичайну пляшку й треться її шнурком посередині, аж скло зм'якне і верхня частина з шийкою відпаде. Для цього потрібно й терпеливости, і зручности. Мамині школярики їх мали. Ех, коли б ще хтось приніс мені букет бузку у такій „вазочці"! Тоді б ще раз повернулася молодість у найкращій для мене країні — моїй рідній землі...

Ніхто вже не принесе, Молодість вдруге не повертається. Мушу сприймати життя таким, яким воно тепер є, з усіма його змінами. Тільки я непевна, чи всі зміни є змінами на краще...

Коли вже мріяти, — хоч кажуть, що мрії непрактична річ, — то хай би покропив бузкові китиці весняний дощ. Лагідний, теплий весняний дощик. Ви ж напевно знаєте, що коли бузкове квіття покропить дощ, тоді його аромат підсилюється. Мало того. Тоді на китицях миготять брильянтові каплі, схожі на чиїсь сльози радости. Бо коли людина вже мусить плакати, то бодай хай доля дарує їй сльози радости.

Хай зацвітуть букети бузку усім, хто ще ними дорожить, хто ще вміє радіти весняною природою. Може це й небагато, але життя таки складається з дрібничок. А покищо китиці фіолетного бузку піднесли мене на дусі. Може навіть вдасться мені полагодити усі проблеми у філіях зі щирою усмішкою, яка приходить тоді, коли людина знайде у житті дрібку справжньої краси.

ПОДЯКА

Бажаю скласти прилюдно мою найщирішу подяку всім особам, які допомагали моїй

бл. п. Матері

МІЛЕНІ РУДНИЦЬКІЙ

під час її останньої недуги та які відпровадили її на вічний спочинок.

Зокрема дякую:

Високопреосвященному Кир Платонові Корнилякові, Екзархові українців-католиків для Німеччини, який відвідав мою Матір у шпиталі, турбувався її становищем та передав архипастирське прощальне слово, що було проголошене під час похорону.

Всечеснішим Отцям, — о. канцлерові Степанові Дмитришинові, українському католицькому пароховi Мюнхену, о. д-рові Іванові Ортинському, Чина Отців Селезіян, пароховi Інґольштадту, та о. Михайлові Андросові, — які довершили похоронних обрядів. При цьому дякую о. канцлерові С. Дмитришинові за його теплу надгробну промову та о. д-рові І. Ортинському за те, що попрощав Покійну від Салезіянського Чина, до якого Вона була духовно близька.

Панові д-рові Андрієві Білинському за його сердечну опіку над моєю бл. п. Матір'ю у шпиталі та за його промову, що в ній він накреслив образ Спочилої, як суспільно-політичної діячки.

Пані Ользі Лощенко, яка попрощала Покійну від Центрального Представництва Української Еміґрації в Німеччині.

Панові президентові Миколі Лівицькому, який передав вінок від Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі.

Панові Михайлові Рудикові, директорові европейського представництва З'єдиненого Українсько-Американського Допомогового Комітету, за опіку над моєю бл. п. Матір'ю за її життя та за поміч у полагодженні ділових справ, що виникли у зв'язку з її смертю.

Рівночасно хочу подякувати о. мітратові Юрієві Ковальському, який відправив по моїй бл. п. Матері панахиду в Катедрі св. Йосафата в Едмонтоні, та пані Ірині Буцманюк, що допомогла моїй дружині Олександрі повідомити місцеве громадянство про цю панахиду.

Врешті дякую всім українським громадянам, які пошанували мою Дорогу Матір своєю участю в похоронах у Мюнхені та на панахиді в Едмонтоні, а також чисельним приятелям і знайомим, які усно й листовно висловили мені своє співчуття.

ІВАН ЛИСЯК-РУДНИЦЬКИЙ, син з родиною

28 квітня 1976
Кембридж, Массачузетс і Едмонтон, Альберта

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО ІСТОРИЧНОГО ТОВАРИСТВА І РЕДАКЦІЯ „УКРАЇНСЬКОГО ІСТОРИКА"

з сумом повідомляють Членів УІТ і Українське Громадянство, що дня 20-го квітня 1976 р. в Оттаві, Канада, помер

бл. п. о. проф. д-р

ІРИНЕЙ НАЗАРКО, ЧСВВ

(1905-1976)

Член-основник і член Управи УІТ, близький співробітник „Українського Історика", автор численних історичних студій, видатний церковний діяч і педагоґ.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою зРіднею, Приятелями і Знайомими, що дня 1-го травня 1976 р., несподівано, з Волі Всевишнього відійшов у Вічність на 83-му році свого трудолюбивого життя

бл. п.

ВОЛОДИМИР ЯРЕМА

нар. в Микулинцях біля Тернополя.

ПАНАХИДА у вівторок, 4-го травня 1976 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми.

ПОХОРОН у середу, 5-го травня 1976 р. о год. 8:30 рано з цього ж похоронного заведення до церкви св. Юра, а відтак на цвинтар Cypress Hills' в Джамейці, Н. Й.

В глибокій жалобі:

сестрінки і братанки —

ІГОР і ЛЮБА ДЕКАЙЛО з синами
НАДЯ і ДАНИЛО МУРИНКА зі сином
ЛЮБА і РОМАН ТАТУХ з дітьми
і вся велика Рідня Яремів

Окружний Комітет Відділів...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

нізування членства до УНС. Кожний секретар має свій власний підхід. Рекомендував шукати шляхів до молодшого покоління і тих організацій, які у передконвенційному часі „стають дуже активними". Це завдання Централі, а не поодиноких секретарів. Іван Пригода думає, що поширена хвиля безробіття є причиною сповільнення в організаційній праці, а пані Е. Мілянич переконана, що кожного кандидата в члени треба наперед підготовляти, вести з ним індивідуальні розмови, вияснити. Молоді професіоналісти беруть забезпеченеві грамоти в УНС тільки з патріотизму до цієї найбільшої української установи і цей патріотизм слід скріпляти в УНС, а не позбуватися його. З цих мотивів також багато пластової молоді стали членами УНС. Дир. Р. Крупка також уважає, що широкі зв'язки і добрі відносини з громадою допомагають в організуванні членів. „Багато дечого залежить від Головного Уряду, — заявив дискутант, — люди всюди нарікають і організатор опиняється часом в неприємній ситуації". Піддержував заанґажування постійних організаторів.

Після широкої виміни думками про організаційні справи, виступили головні урядовці. Головний організатор С. Гавриш висловив признання голові Округи за зміну у веденні зборів, бо він мав змогу почути про ті проблеми, з якими зустрічаються секретарі в їхній організаційній праці, найважливішій для кожної забезпеченевої установи. Інші головніші думки С. Гавриша це: союзові матеріяли повинні мати першенство на сторінках „Свободи"; треба зліквідувати ті маленькі Відділи, які не організують членів; слід зближатись до професійної молоді, яка розуміє потребу забезпечення; справу постійних організаторів не може розв'язати Головний Уряд, бо немає зголошень; найкращі урядовці і організатори заанґажувались „по самі вуха" у підготовку святкувань 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення і це може неґативно відбитись на організаційній ділянці; Округа Ню Йорк повинна посилити організаційну працю — 10 Відділів Округи досі не прислали ані однієї аплікації. Заступниця головного предсідника пані М. Душник вказала на успішну організаційну діяльність організаторів-жінок, які приєднали поважне число членів в минулому році. При тому вона повідомила, що посвячення пам'ятника Лесі Українки на Союзівці відкладено на осінь ц. р. Заступник головного предсідника адв. Іван Флис закликав не допустити до зменшування членства в УНС і шукати за новими методами праці, а головний контролер мґр І. Винник інформував про інші ділянки праці Головного Уряду і фінансові операції. Він переконаний, що довір'я членства до УНС скріплюється, доказом чого можуть послужити так звані боргові зобов'язання, які постійно зростають. Він також переконаний, що сепарація від громади шкодить. Д-р Я. Падох переконаний, що якраз тепер у 200-ліття Америки і 100-ліття українського поселення маємо велику коньюнктуру повернутися до провідної ролі УНС в громаді, до приверненння гарних патріотичних союзових традицій, які допоможуть нам двигнутись з апатії, бо нас (союзовців) майже не видно в громаді. Він при тому пригадав, що Союз оформлював свого часу громаду в зорганізовану одиницю і тому нам слід відродити духа нашої установи, а це допоможе нам і в організаційній ділянці. Союзовий патріотизм нам не замінити штучною напів-професійною діяльністю. Пропонував, щоб УНС зайнявся виданням гаслової Української Енциклопедії. Обласний організатор В. Оріховський порушив також ряд організаційних справ і дав багато практичних порад союзовим активістам.

Збори, які проходили в дружній атмосфері і у турботі за долю УНСоюзу, закінчились двома інформаціями адв. Івана Флиса і М. Хоманчука про справи „Українського Ярмарку" в Ню Йорку і про „Стенд" УНСоюзу на цьому Ярмарку, який має віддзеркалювати працю установи на протязі минулих 80 років.

Річні загальні збори 12-го Відділу ООЧСУ в Джерзі Сіті

Дня 13-го березня 1976 р. о год. 6-ій 12-ий Відділ ООЧСУ в Джерзі Сіті ставав перед своїм членством до звіту, тобто відбув річні загальні збори у власній домівці в Українському Народному Дому. Загальні збори відбулися з участю членства і місцевих представників загально - громадських організацій.

Загальні збори відкрив голова Відділу інж. Іван Кравчук, який відчитавши порядок нарад, попросив вибрати Президію. На внесок Василя Бойка до Президії обрано Дмитра Воха на предсідника, а на секретаря Антона Шубака. До почесної Президії обрано д-ра Котика і проф. Євстахія Ясеньовського. Предсідник загальних зборів Дмитро Вох, подякувавши присутнім за довір'я, привітав д-ра Євгена Котика,довголітнього голову місцевого Відділу УККА, д-ра Івана Новаківсько г о, представників організацій і приявних членів. Предсідник загальних зборів в своїх привітаннях заявив, що місцевий Відділ ООЧСУ чисельно невеликий, проте діяльний і запляновану працю виконує з посвятою. В біжучому році Відділ відзначив свій 25-літній Ювілей великим святом, що дало поштовх до дальшої праці, проте загальні збори повинні проходити конститутивно і на високо м у політично - ідейному рівні.

Протокол із попередніх загальних зборів відчитав суспільно громадський діяч від початку основування Відділу Антін Шубак. Протокол віддзеркалював ще один рік наполегливої праці, відкриваючи перед членством широкі обрії праці. присутні прийняли протокол, нагороджуючи довгстривалими оплесками .

Обширний звіт про діяльність Відділу за минулу каденцію відчитав голова Відділу інж. Іван Кравчук, віддзеркалюючи многогра н н у працю на внутрішньому і зовнішньому відтинках. Він рівночасно ствердив, що членство Відділу ООЧСУ разом з місцевою громадою піддержувало всю працю Відділу УККА, тісно співпрацювало з місцевими організаціями, рівнож в багатьох випадках було ініціятором, а навіть промотором в праці внутрішнього характеру. Відзначено 25-річчя своєї діяльности з Осередком СУМА в Джерзі Сіті в залі Українського Народного Дому з участю 320 осіб з мистецькою програмою і забавою. Офіційною частиною святкувань був Свят-Вечір з 12-ма стравами. Різноманітність програ м и Свят - Вечора перенесла членство і запрошених гостей у рідну Батьківщину. Звітодавець закінчуючи звіт заявив, що великі завдання стоять перед нами, які вимагають багато труду і посвяти. Відтак він подякував членству, що на протязі року допомагали зреалізувати заплянований працю. Фінансовий референт Григорій Бура відчитав обширний звіт в приходах і розходах, а саме: до каси вплинуло $4,756.39, розходовано $4,053.79. Сальдо на день загальних зборів — $702.60.

Культурно - освітній референт Іван Цьолко від початку основування Відділу є промотором культурних імпрез, що їх влаштовує Відділ ООЧСУ, рівнож з Відділом Конґресового Комітету і Оведком СУМА рік-річно відзначують історичні події і постаті з української історії.

Після звітів членів Управи розвинулась дискусія, в якій порушено багато актуальних справ політичного і суспільно - громадського характеру. Відтак на пропозицію Контрольної комісії уділено абсолюторію уступаючій Управі, нагороджу ю ч и оплесками за віддану і жертвенну працю.

Василь Бойко від імени Номінаційної комісії запропонував листу керівних органів Відділу ООЧСУ на діловий 1976-ий рік, яку присутні одноголосно прийняли. До нової Управи обрано: інж. Іван Кравчук — голова. Степан Миколишин — заступник голови, Василь Бойко — секретар, Григорій Бура — скарбник, Дмитро Бойко — організаційний референт, Євстахій Ясеньовський — пресовий референт. Члени Управи: Надія Кравчук, Галина Гаврилюк, Анна Вох, Климентина Полюга, Михайло Жук, Левко Зиман, Ярослав Іваниць к и й, Григорій Лосянкович, Павло Пришляк, Антін Шубак. Контрольна комісія: Микола Шеремета — голова, Михайло Гайдук і Ігнатій Полюга — члени.

Переобраний голова інж. Іван Кравчук, подякувавши за вибір, закликав до ще кращої праці.

Є. Ясеньовський

Чверть мільйона долярів...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

над роботами й турбуються та й турбують отців парохії такими проблемами, як: чи не за тонкі бетонні мури підвалин, або чи не замало дьогтю накладають на них, щоб, бува, вода не просякла до церковної пивниці і подібне. Будова поступає так швидко, що о. парох боїться, чи вона не закінчиться раніше, як договорено з будівничим й раніше, заки громада зложить на неї потрібні фонди. З великою вдячністю згадував він про жертводавців, які з безприкладною відданістю складають пожертви на церкву, малі й великі, й запевняв знову, що за ці пожертви буде побудована репрезентативна церква, якої не буде соромитись велика нюйоркська українська громада. Чимало докорів приходилося вислухати оо. Василіянам, адміністраторам церкви, за скромність дотеперішнього церковного будинку зокрема від заморських приходців і туристів, які сподівалися, й то не без оправдання, що церква найбільшої парафії в новому, багатому світі, повинна бути не менш репрезентативною, як св. Юр у Львові . . . І ще з неприхованим зворушенням змальовував о. парох пляни зовнішньої й внутрішньої прикраси церкви та заявляв, що не тільки архітектура та мистецтво нової церкви будуть строго відповідати традиціям нашого церковного минулого, але й дух, який пануватиме в цій новій церкві, збудованій у пам'ятному, році 200-ліття Незалежности ЗСА, в століття початків масотого українського поселення в цьому краю. Новопобудована церква буде символом непохитности української Церкви і його народу у збереженні найкращих традицій української землі та вірности заповітів її громадських і церковних провідників.

Опісля, як у житті часто буває, приявні перенеслися зі сфери ідеалів, до більш матеріялістичної справи, фінансів. Тут царював неподільно голова Фінансової комісії та скарбник Будівельного комітету мґр Іван Винник. З'ясувавши справді героїчний хід збірки фондів, він з майстерністю професійного акціонера перевів збірку додаткових пожертв й „продавши" пару тузинів писанок, зібрав щось понад 10,000 долярів. Беручи до уваги, що рівно місяць тому ці самі парафіяни склали після посвячення площі під будову церкви понад 60,000 долярів, як збірку, так цілу цьогорічну великодну гостину слід уважати за незвичайно успішні.

СПОРТ

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — ЕЛЬ КОНДОРІТО С. К. 1:1

Джерзі Сіті, 4-го квітня. — Свою чергову календарну зустріч за першенство „Мейджор Дивізії" Шейфер Ліґи Ню Джерзі, цим разом на виїзді в Джерзі Сіті, „Ч. Січ" закінчила ремісовим вислідом 1:1. Звітові змагання проходили в швидкому темпі, в яких „Січовики" в більшості володіли ініціятивою, завдяки якій в 20-й хвилині Даніґин з гарної акції Фарміґи - Бирка — здобув ведення 1:0. На жаль, в 36-й хвилині в одній із акцій нападу господарів, після цього як м'яч доторкнув рамена оборонця „Ч. Січі", суддя похопно признав карний стріл, з якого, як пізніше показалося — Ель Кондоріто вирівняли вислід зустрічі 1:1. Не зважаючи на чергові можливості, що їх мали гості після перерви ,вислід цих змагань не змінився до закінчення гри.

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — ПОРТУҐАЛЬСЬКИЙ С. К. 0:1

Юньон, 11-го квітня. — Тієї несподіваної поразки зазнали „Січовики" у своїх лігових змаганнях, що відбулися на площі Фарчерс Гров в Юньйон, Н. Дж. І цим разом наші футболісти були вповні рівнорядними суперниками портуґальців, створили ряд критичних ситуацій в підворітті гостей, одначе наш напад не зумів здобути хоч би одного вирівнюючого ґоля тієї гри, що проходила в часі сильного вітру. Після цих змагань наша дружина займає в показнику табелі гор 8-ме, на усіх 10 — місце. Склад „Ч. Січі" в цих 2-х змаганнях був: Шуц, Фіорило, Ю. Бакун, Охрименко, Яндуда, Савтер, Ґіль, Фарміґа, Б. Бакун, Бирк, Даніґин, Ситник, Нагорняк. Провідник і тренер А. Ситник.

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" (Юнаки) — МОНТЕ САН ДЖЕКОМО С. К. (Юнаки) 2:0

Після тієї 3-ої за порядком перемоги, юнаки „Ч. Січі" висунулися в показнику табелі гор Юнацької Ліґи Ню Джерзі на 2-ге місце. Переможні ґолі для „Ч. Січі" в цій зустрічі здобули: Андрій Бакун і Ігор Костецький. Провідник і тренер С. Нагорняк, опікун В. Потежний.

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" (Мол. Юнаки) — ПОРТУҐАЛЬСЬКИЙ С. К. (М. Ю.) 2:1

Молодші юнаки „Ч. Січі" лідери своєї дивізії продовжують свої успішні виступи під проводом мґра І. Хамуляка. Переможні ґолі в звітовій грі стрілили: Маріян Хамуляк і Д. Раєр.

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" (Новаки) — „ОЛІМПІК" (Новаки) 3:1

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — САВТ ОРАНДЖ С. К. („Б") 5:1

Завдяки цим важливим перемогам наймолодші „Січовики" перейняли в показнику табелі гор 2-ге місце, на якому мають можливість закінчити свій цьогорічний сезон, якщо в своїх останніх змаганнях зуміють перемогти своїх німецьких однолітків з клюбу Елизабет „Лянцерс". Переможні ґолі в цих двох змаганнях здобули: П. Ситник 2, А. Пенцак 2, М. Петрух, Р. Маркусь, Т. Стефуришин і А. Гельбік.

Склад: О. Пенцак, А. Пенцак, Р. Петрух, М. Петрух, Презимірський, Попович, Васьків, Ковар, Маркусь, Ситник, Стефуришин, Сосяк, Кігічак, Ґбур, Щудлюк, Ніщот, Братах, Р. Турянський, Гельбік, Е. Турянський. Провідник Володимир Маркусь, тренери А. Орхименко і Анатоль Ситник.

ВЕЧІРКА ВІДБИВАНКОВОЇ ЛАНКИ „Ч. СІЧІ"

У суботу, 22-го травня ц. р. о год. 7-ій вечора, в залі Української Католицької Школи св. Івана Хрестителя при Айві вулиці, відбудеться традиційна Вечірка відбиванкової ланки, що її влаштовує жіноча секція при співпраці імпрезової референтури Т-ва.

О. Твардовський

РОЗШУК

Пошукується
ЮСТИНА ЛОШНІЯ
уродженого в селі Раштівці, Скалатського повіту. Він сам, або хто знає про нього, прошу писати:
W. Susla, 43 Bradley Street
Bridgeport, Conn. 06610

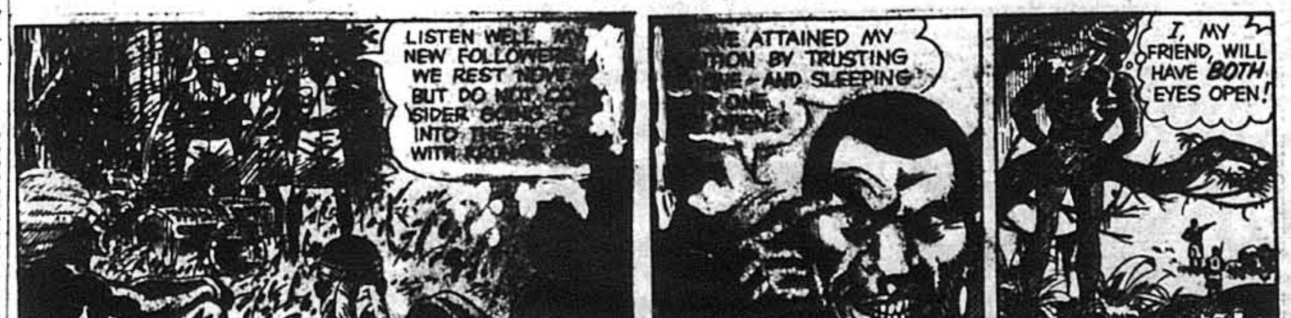
ПАРАНЯ ШУТКА
зі села Липовець, пов. Яворів, Зах. Україна, пошукує рідного брата
ГРИГОРІЯ
який мав би бути на Заході. Прошу його, або хто знав би про нього, писати:
Mrs. Parania Zubar
6668 Moyes Street
Detroit, Mich. 48210

REAL ESTATE

HELP WANTED

FUNERAL DIRECTORS

ТАРЗАН, Ч. 7471. Відкриті очі . . .



„Слухайте уважно, мої нові друзі . . . Ми тепер відпічнемо, але не збирайтеся втікати вночі із золотом Кроїн!"

„Я осягнув своє становище, не довіряючи нікому — і засипляючи з одним відкритим оком!"

„А я, мій друже, матиму обидва ока відкриті!"